

Κριτική της Αναστασίας Δημητροπούλου για το βιβλίο “Δεκατρία κεριά στο σκοτάδι”

02/12/ 2016

Του Μένιου Σακελλαρόπουλου – κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Ψυχογιός

Αλίμονο σ’ εκείνον που έχει μάτια γερακιού και αγνοεί τα χρώματα στης ζωής την παλέτα. Σ’ εκείνον που εγκλωβίζεται σε σχέσεις που εκπνέουν, που παραιτείται από την προσπάθεια της απινίδωσής τους από πείσμα και εγωισμό. Σ’ εκείνον που διάγει βίο βαλτωμένο στο χρόνο τη βουβή ανία και τα έλη της συνήθειας, κι όταν κάτι από όσα θεωρεί δεδομένα, ανατρέπεται. Σ’ εκείνον που δεν ξέρει ότι δύο τρόποι υπάρχουν για να λάμπεις: είτε να αντανακλάς το φως, είτε να το δημιουργείς. Σ’ αυτόν που μόνο όταν η ατυχία τού κρούσει τη θύρα, συνειδητοποιεί ότι δεν κάνουν οι περιστάσεις τον άνθρωπο δυνατό ή αδύναμο. Αυτές δείχνουν ποιός είναι, χωρίς περιστροφές και νεφελώματα, διότι χαρακτήρας είναι ό,τι σου απομένει, σαν χάσεις ό,τι μπορεί να χαθεί. Και πρέπει να τον διατηρείς φωτεινό και λαγαρό, καθώς είναι το πλαίσιο από όπου βλέπεις τον κόσμο, και η στάση σου απέναντι στη ζωή, αργά ή γρήγορα, θα καθορίσει και τη δική της απέναντί σου.

Το νέο βιβλίο του **Μένιου Σακελλαρόπουλου**, «**Δεκατρία κεριά στο σκοτάδι**», που κυκλοφορεί από τις εκδόσεις **Ψυχογιός**, ψηλαφεί τη διαύγεια της ανθρώπινης αντοχής στις αληθινές δυσχέρειες, εκεί όπου ξαφνικά πέφτει σκοτάδι πυκνό και αδιαπέραστο και καθείς δεν είναι αυτό που φαίνεται, μα αυτό που νιώθει. Άλλωστε, η ψυχή είναι πιο ευδιάκριτη στο σκοτάδι με μονάδα μέτρησής της την επιθυμία να αντιπαλέψει έναν κόσμο που ναι μεν, είναι γεμάτος από πόνο, είναι όμως γεμάτος κι από το ξεπέρασμά του. Στον κυκεώνα της ελληνικής οικονομικής κρίσης, όπου η ανέγερση οικοδομών θυμίζει όνειρο αλλοτινής αναπτυξιακής ευδαιμονίας, ο

σαρανταδιάχρονος πολιτικός μηχανικός Αλέξανδρος Παυλής, παρακολουθεί τον κλάδο του και συνεπώς τα έσοδά του να καταρρέουν αντιστικτικά με την προσωπική του ζωή. Η πολύχρονη σχέση του με τη διακοσμήτρια Άννα, έχει περιέλθει σε αδιέξοδο με τους δύο να έχουν αποξενωθεί, τον έρωτα, τη συντροφικότητα και την αγάπη να έχουν εξατμιστεί, τα λόγια να έχουν στερέψει και τις καρδιές κλειστές σαν αφιλόξενα παλάτια. Σπαράζουν στη μοναξιά τους, ο θυμός γίνεται ματωμένο βέλος στις πλάτες τους, σιωπούν κι επικεντρώνονται σε δικαιολογίες κι όχι σε απαντήσεις.

Δικαιολογία πολυφορεμένη είναι για την Άννα οι ατέλειωτες ώρες που αφιερώνει στη δουλειά της, καθώς δεν αντέχει τις ιδιοτροπίες, το φιλικό περιβάλλον του συντρόφου της και τις αντιπαραθέσεις τους, δικαιολογία και το ποτό για τον Αλέξανδρο, του οποίου η ύπαρξη γαληνεύει σε επικίνδυνο βαθμό με το αλκοόλ πια. Μια βροχερή νύχτα από εκείνες που επίτηδες αργεί στο γραφείο του, μια κι ασφικτυά στο αχανές σπίτι τους στα Μελίτσια, και που ο θάνατος γυρεύει συνοδοιπόρο, χάνει τον έλεγχο του οχήματός του, διατηρεί όμως τη ζωή του σαν από θαύμα, μα βίαια και σπαρακτικά αποχωρίζεται την όρασή του. Ξυπνά στο νοσοκομείο, φασκιωμένο ράκος από γάζες, αλλά κι ελπίδες που μοιάζουν με άχρηστους διακόπτες στο οπτικό του βραχυκύκλωμα. Τα μάτια του, τα μόνα υδάτινα σημεία σε μian έρημο χιλιοχτυπημένου κρέατος, δε συνεργάζονται. Ένα μαύρο πέπλο πέφτει μπρος στα όνειρα και τη συνέχιση της ζωής του, κι αυτόματα για το νεοτυφλωθέντα Αλέξανδρο Παυλή, δεν είναι το φορτίο που τον συνθλίβει, αλλά ο τρόπος που το κουβαλά. Οι ομηρικές διενέξεις του με την Άννα φτάνουν στο αποκορύφωμά τους, η φιλία του με το Γιάννη κλονίζεται, η σχέση του με την αδελφή του είναι ανύπαρκτη, κι ενώ κοιτάζει ένα νερόλακκο όπου βλέπει μονάχα τη λάσπη, σταδιακά με τους κατάλληλους ανθρώπους, την υποστήριξή τους, αλλά και τη βεβαιότητά τους πως τα μάτια είναι πράγματι τυφλά και πρέπει κανείς να βλέπει με την καρδιά, αρχίζει να μετρά κι ο ίδιος τα αστέρια που αντανακλούνται στο νερόλακκο της τύφλωσής του.

Πλάι του έχει τη Θεανώ και την εγκυμονούσα Ελευθερία που είναι ηρωίδα ζωής, και σύντομα θα ανακαλύψει το ΚΕΑΤ, όπου άγγελοι λες κι έχουν κατέβει από τον ουρανό, μονάχα για να συνδράμουν, να εκπαιδεύσουν και να παρακινήσουν τους τυφλούς να διεκδικήσουν το δικαίωμα της αυτονομίας και της ισότητας μ' αυτούς που κοιτούν χωρίς να βλέπουν, μ' αυτούς που ξέρουν αλλά αδιαφορούν. Για να μη σκοντάφτουν στις πέτρες, αλλά για να χτίζουν μ' αυτές. Η Στέλλα, η Ανθή κι η εκ γενετής τυφλή Μαργαρίτα, θα γίνουν οι προστάτες και οι καθοδηγητές της νέας του κατάστασης, με την τελευταία να διεκδικεί μια ξεχωριστή θέση στην καρδιά του.

Το κορίτσι που ποτέ του δεν έχει δει τη θάλασσα, που μεγάλωσε μόνο του κι αναγκάστηκε να τα βάλει με τη σκληρότητα ολόκληρου του κόσμου, η νεαρή γοητευτική γυναίκα που τραβά αμέσως την προσοχή του

Αλέξανδρου, μέλλει να του μάθει πως πρέπει να αλλάζουμε όσα δε μας αρέσουν, κι όταν αυτό δεν είναι εφικτό, να αλλάζουμε τον τρόπο που τα αντιμετωπίζουμε, πως μια συννεφιασμένη μέρα δεν μπορεί να τα βάλει με μια ηλιόλουστη προδιάθεση, πως υπάρχουν αρκετοί σπόροι αυτοκαταστροφής μέσα μας, που μονάχα δυστυχία θα φέρουν αν τους επιτραπεί να φυτρώσουν και πως όλα αξίζουν τον κόπο όταν η ψυχή δεν είναι μίζερη και μικρή. Η Μαργαρίτα που θα τον στηρίξει όσο κανείς, θα σμίξει την ευτυχία της με τη δική του και μαζί θα ανακαλύψουν τις χαρές, τα δώρα και τους θησαυρούς ενός έρωτα που είναι κυριολεκτικά τυφλός. Στο Καστελόριζο θα ξημερώσουν οι καλύτερες μέρες της κοινής ζωής τους, μα η μοίρα θα παίξει άλλο ένα άσχημο παιχνίδι της στον Αλέξανδρο. Στον Αλέξανδρο που μετά από πολλά χρόνια βασάνων, δυσκολιών κι εσωτερικών μαχών, θα πραγματοποιήσει μια νυχτερινή βόλτα παρέα με το παρελθόν του.

Σε μια Ελλάδα που αγνοεί συστηματικά τις ανάγκες των ταλαιπωρημένων παιδιών της, εκεί όπου ο τυφλός ρωτά τον παράλυτο «πώς τα πάτε;» κι αυτός τού απαντά «όπως τα βλέπετε», εκεί όπου μπορεί αληθινά να τυφλωθείς αν βλέπεις όλες τις μέρες ίδιες, παραβλέποντας πως καθεμία φέρνει μαζί της ένα θαύμα, εκεί ο **Μένιος Σακελλαρόπουλος** με τα ευσταλή ψυχογραφήματα των ηρώων του συμφωνεί με τον αναγνώστη πως η ευτυχία μας, ως επί το πλείστον, δεν εξαρτάται από τις περιστάσεις, αλλά από την προδιάθεσή μας κι ότι μια υγιής νοοτροπία είναι κολλητική. Μόνο που δεν πρέπει να περιμένουμε να την κολλήσουμε από τους άλλους, αλλά να είμαστε εμείς οι ίδιοι οι φορείς της.

ΜΕΝΙΟΣ
ΣΑΚΕΛΛΑΡΟΠΟΥΛΟΣ

Λεκατρία
κεριά
στο σκοτάδι

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

